

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: S.K., nar. ..., Ev. č. ..., t.č. v ..., *zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Sevastopolská 16, Praha*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, IČ 00007064, Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 09.05.2017, č. j. OAM-82/LE-LE05-LE05-PS-2017,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ze dne 23. 5. 2017 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“) a současně byla doba trvání zajištění stanovena do 23. 8. 2017.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil to, zda je žalobce zranitelnou osobou. Žalovaný se na straně 6 napadeného rozhodnutí zabýval otázkou, zda je žalobce zranitelnou osobou, k čemuž uvedl: „*Žadatel rovněž není osobou vyloučenou*

z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, o vyhoštění a z jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou straší 65 let, osobou se zdravotním postižením, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Jmenovaný v průběhu provedených a výše popsanych řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Jmenovaný je dospělým mužem a v žádném z výše popsanych správních řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu. Jmenovaný sice uváděl, že nevidí na levé oko a trpí cirhózou jater, současně však prohlásil, že je jinak zcela zdrav. Z jeho výpovědi vyplývá, že po svém propuštění z nemocnice, kde byl v únoru 2016 se zánětem oka, se již nijak neléčí. Jmenovaný také vypověděl, že žije samostatně v pronajatém bytě a příležitostně pracuje jako výpomoc. Je tedy zjevné, že je zcela soběstačný a není odkázán na cizí pomoc, jeho zdravotní stav ani nevyžaduje žádnou specializovanou léčbu či jinou péči, která by mu pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byl odeprána či omezena. Dle názoru správního orgánu tedy zdravotní postižení výše jmenovaného rozhodně nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců.“

Podle článku 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2016 (dále jen „Směrnice“) „Členské státy zohlední ve vnitrostátních právních předpisech provádějících tuto směrnici zvláštní situaci zranitelných osob, například nezletilých osob, nezletilých osob bez doprovodu, zdravotně postižených osob, starších osob, těhotných žen, osamělých rodičů s nezletilými dětmi, obětí obchodování s lidmi, osob trpících závažnou chorobou, osob s duševní poruchou a osob, které byly podrobeny mučení, znásilnění nebo jiným formám hrubého psychického, fyzického nebo sexuálního násilí, jako jsou oběti ženské obřízky.“

Podle článku 22 odst. 1 Směrnice „Za účelem účinného provádění článku 21 posoudí členské státy, je-li žadatel žadatelem se zvláštními potřebami při přijetí. Členské státy rovněž určí povahu těchto potřeb. Toto posouzení se zahájí v přiměřené lhůtě poté, co byla učiněna žádost o mezinárodní ochranu a může být začleněno do stávajících vnitrostátních postupů. Členské státy zajistí, aby se tyto zvláštní potřeby při přijetí zohledňovaly podle ustanovení této směrnice rovněž v případech, kdy vyjdou najevo až v pozdějším stadiu azylového řízení.“

Výše uvedený požadavek Směrnice se promítl především v ustanovení § 10 odst. 4 zákona o azylu, podle něj: „V souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo určí, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je

zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany“.

Výše uvedené povinnosti však žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí nedostál a tím, zda je žalobce zranitelnou osobou, respektive, nakolik jeho případné zdravotní postižení ovlivňuje možnost jeho zajištění, řádně nezkoumal.

V první řadě žalobce namítá, že výše citované „vyhodnocení“ zranitelnosti žalobce je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost. Žalovaný totiž v úvodu nejprve uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu (tedy mimo jiné nemá být ani osobou se zdravotním postižením), načež v závěru svého posouzení uvedl, že *„zdravotní postižení žalobce nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců.“* Výše uvedené vypořádání otázky eventuální zranitelnosti žalobce tedy nedává odpověď na to, zda žalovaný považoval žalobce za zranitelnou osobu, či nikoliv, především pak na to, zda žalobcův zdravotní handicap (nevidomost na levé oko a cirhóza jater) jsou dostatečným kvalifikačním znakem podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona, a zároveň se nejedná o zdravotní postižení, které neumožňuje umístění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (což je jedna možnost výkladů výše citovaného vnitřně rozporného vyhodnocení situace žalobce), nebo zda žalobcův zdravotní handicap není natolik závažným zdravotním postižením, že v jeho případě ani nelze uvažovat o tom, že by žalobce byl zranitelnou osobou.

Žalobce rovněž nesouhlasil se způsobem, jakým byla jeho eventuální zranitelnost posouzena. Žalovaný se očividně spolehl pouze na samotná tvrzení žalobce, aniž by zkoumal jeho skutečný zdravotní stav, ačkoliv potřebně takové zkoumání nasvědčovala řada okolností.

Žalobce poukázal rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 20. 8. 2016, č. j. 1 Azs 123/2015-47, podle nějž: *„Při posuzování zdravotního stavu žadatele o mezinárodní ochranu ministerstvo prvotně vychází z informací v dotazníku žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konkrétně z odpovědi na otázku Jaký je Váš zdravotní stav? Pokud žadatel uvede-jak to učinila stěžovatelka-že jeho zdravotní stav je dobrý, je logické, že správní orgán nemá důvod předpokládat jakékoliv závažnější zdravotní problémy žadatele. Pokud by však stěžovatelka uvedla či nějakým způsobem naznačila (např. předložením lékařské zprávy), že trpí zdravotními problémy, nebo by tomu nasvědčovalo vlastní pozorování pracovníků ministerstva či jiné indicie, bylo by na správním orgánu, aby aktivně dále zjišťoval, zda tyto problémy dosahují takové intenzity, že je třeba stěžovatelku považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu.“*

Ačkoliv tedy žalobce pojmenoval svá konkrétní zdravotní postižení, žalovaný se jejich závažností nijak objektivně nezabýval a svůj závěr na tom, že žalobce není zranitelnou osobou (nebo že snad jeho zdravotní postižení nebrání umístění v zařízení pro zajištění cizinců), založil na zjevně nesprávných a zavádějících úvahách. Z vyjádření žalobce, *„že nevidí na levé oko a trpí cirhózou jater, že je jinak zcela zdrav“*, samozřejmě nelze žádným myslitelným způsobem dovodit, že žalobce snad svoje postižení nepovažuje za závažné. Rovněž ani to, že žalobce uvedl, že bydlí sám v pronajatém bytě a příležitostně pracuje jako výpomoc, nemůže v žádném případě vyvrátit to, že žalobce skutečně může trpět

zásadním zdravotním postižením. Žalovaný měl ve skutečnosti - na základě zjištěných skutečností o žalobcově zdravotním stavu - provést objektivní šetření a přezkoumatelným způsobem prošetřit žalobcův zdravotní stav, a to alespoň v rámci možností, které mu poskytuje pětidenní zákonná lhůta k vydání rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Ve skutečnosti se ovšem žalovaný se zjištěnými skutečnostmi vypořádal očividně účelově, přičemž jeho jediným cílem bylo zdravotní postižení žalobce bagatelizovat. Takové účelové a nedostatečně vypořádání pak nemůže obstát jak pro nepřezkoumatelnost, tak i pro nezákonnost. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť má za to, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil na základě, jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce je dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a že ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu je doba trvání zajištění stanovena do 23. 8. 2017. Správní orgán je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Správní orgán odkázal na spisový materiál ve věci žalobce, zejména na vydané rozhodnutí a sděluje, že postupoval plně v souladu se zákonnými ustanoveními.

Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

K uvedenému závěru dospěl správní orgán na základě skutečnosti, že žalobce pobýval v České republice podle svých vlastních výpovědí již od roku 1999, kdy mu bylo také poprvé uloženo správní vyhoštění. Žádost o udělení mezinárodní ochrany (azylu dle tehdejší právní úpravy) však podal teprve dne 17. 10. 2000 poté, co mu bylo správním rozhodnutím uloženo vyhoštění. Správní řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno již dne 10. 12. 2002, opakovanou žádost o mezinárodní ochranu však cizinec podal teprve po svém opakovaném zadržení policií, po zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Učinil tak tedy teprve po 18 letech pobytu na území České republiky a 15 let po pravomocném ukončení předchozího azylového řízení. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie České republiky, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra České republiky a podat žádost o mezinárodní ochranu. Možnost podat opakovaně žádost o mezinárodní ochranu tedy jmenovaný nesporně měl. Současně je evidentní, že mu byl znám také způsob podání žádosti o mezinárodní ochranu, když v České republice již v roce 2000 o mezinárodní ochranu žádal. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu však podal teprve tehdy, kdy byl zadržen, správním rozhodnutím mu bylo uloženo vyhoštění a výkon tohoto vyhoštění se stal díky jeho zajištění Policií České republiky reálným. Z toho je zřejmé, že ač pobýval na území České republiky od pravomocného ukončení předchozího azylového řízení již přibližně 15 let a jím nově tvrzené důvody, tedy válečná situace na Ukrajině, nastaly již přibližně před 3 lety, opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zadržení a následném zajištění Policií České republiky a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je také

zřejmé, že již v minulosti, a to opakovaně v r. 1999, 2000, 2004 a v r. 2015, právní řád České republiky narušoval, kvůli čemuž mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění a byl dokonce v r. 2000 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky.

V průběhu správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, vedeného OPKPE Praha, se žalobce vyjadřoval v tom smyslu, že jediné, co mu brání ve vycestování z České republiky a návratu na Ukrajinu je obava z možného nasazení do války, což údajně odporuje jeho přesvědčení. Ve své žádosti o mezinárodní ochranu, podané o pouhý den později, tento důvod opakuje a rozšiřuje o tvrzení, že je homosexuální orientace, kterou však musel na Ukrajině před svým odjezdem skrývat. Je tedy evidentní, že jde o skutečnosti, které mu musely být známy již dlouho před jeho zajištěním, dokonce před jeho odjezdem z Ukrajiny, přesto je neuvedl ani do policejního protokolu, ale ani ve své první žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce si byl vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky. Z jednání žalobce je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem legalizovat si pobyt a vyhnout se vyhoštění.

K námitce žalobce, že je zranitelnou osobou, správní orgán sděluje, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, o vyhoštění a z jeho žádosti o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, tedy nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou s nezletilým či zletilým zdravotně postiženým dítětem, osobou starší 65 let, osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Žalobce v průběhu řízení neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Žalobce je dospělým mužem a v průběhu řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu. Žalobce sice uváděl, že nevidí na levé oko a trpí cirhózou jater, současně však prohlásil, že jinak je zcela zdravý. Z jeho výpovědi vyplývá, že po svém propuštění z nemocnice, kde byl v únoru 2016 se zánětem oka, se již nijak neléčí. Žalobce také vypověděl, že žije samostatně v pronajatém bytě a příležitostně pracuje jako výpomoc. Je tedy zjevné, že je zcela soběstačný a není odkázán na cizí pomoc, jeho zdravotní stav ani nevyžaduje žádnou specializovanou léčbu či jinou péči, která by mu pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byla odepřena či omezena. Dle názoru správního orgánu tedy zdravotní postižení žalobce rozhodně nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Jeho zdravotnímu stavu s ohledem na jím uváděnou cirhózu jater, naopak může pobyt v zařízení pro zajištění cizinců prospět, neboť zde má dostupnou stálou lékařskou péči, pravidelnou stravu a nemá přístup k návykovým látkám, které by mohly jeho stav zhoršovat. Správní orgán si dovoluje doplnit, že v dalším průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany problém s cirhózou jater neuvádí.

Žalovaný správní orgán uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým

závěrům jej úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný dále odkázal na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. S ohledem na uvedené, žalovaný považuje přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Správní orgán je i nadále názoru, že ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl

Soud neshledal žalobu důvodnou.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nenavrhł do 5 dnů od podání žaloby nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 8 věta čtvrtá před středníkem zákona o azylu).

Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

Dle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu „Zranitelnou osobou se rozumí zejména nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilým dítětem nebo rodič nebo rodina se zletilým dítětem se zdravotním postižením, osoba starší 65 let, osoba se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotná žena, oběť obchodování s lidmi nebo osoba, který byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.“

Dle § 10 odst. 4 zákona o azylu „V souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ministerstvo určí, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je zranitelnou osobou. Jde-li o žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, ministerstvo dále určí, zda tento žadatel o udělení mezinárodní ochrany s ohledem na svou osobní situaci potřebuje podporu k uplatňování práv a plnění povinností žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle tohoto zákona, které souvisejí s řízením o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo žadateli o udělení mezinárodní ochrany, který je zranitelnou osobou, podporu rovněž poskytne, vznikne-li její potřeba až v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.“

Ze správního spisu vyplývá, že dne 4. 5. 2017 byl žalobce zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 4. 5. 2017 žalobce při pobytové kontrole v Praze 10 nepředložil hlídce OPKPE Praha k prokázání své totožnosti žádný doklad. Z tohoto důvodu byl žalobce zadržen. Dle otisků prstů byl žalobce ztotožněn a bylo zjištěno, že pobývá na území ČR nelegálně bez víza či jiného pobytového oprávnění. Dále bylo zjištěno, že bylo žalobci uloženo vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 5 let. Bylo tedy zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu a v rozporu se správním rozhodnutím o vyhoštění. Současně žalobce neplnil ani povinnosti uložené mu ve formě zvláštního opatření správním rozhodnutím o vyhoštění, tj. 002E že se nezdržoval na nahlášené adrese a nehlásil se ve stanoveném termínu na policii.

Z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn, protože z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude i nadále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

Dne 5. 5. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že v roce 2001 odjel z Ukrajiny, protože musel skrývat svou homosexuální orientaci. Pokračoval, že jej rodina odmítla a nezůstalo mu tam žádné dědictví, ani žádný majetek. Dále uvedl, že kvůli svému náboženskému vyznání nechce vzít do ruky zbraň, což by se na Ukrajině mohlo stát.

Veškeré žalobní námitky uvedené v žalobě směřovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil to, zda je žalobce zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro vnitřní rozpornost, když žalovaný nejprve uvedl, že žalobce není zranitelnou osobou, načež v závěru svého posouzení uvedl, že zdravotní postižení žalobce nebrání eventuální zranitelnosti žalobce. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezkoumal skutečný zdravotní stav.

Tyto výhrady neshledal soud opodstatněné a plně souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Tento závěr žalovaný řádně odůvodnil na straně 6 napadeného rozhodnutí, když uvedl, že žalobce není nezletilou osobou bez doprovodu, rodičem nebo rodinou nezletilým či zletilým zdravotně postižením dítětem, není osobou starší 65 let, není osobou se zdravotním postižením nebo s vážným onemocněním, těhotnou ženou, obětí obchodování nebo osobou, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Z celého kontextu odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že žalobce sám uvedl, že jeho nemoc není nijak závažného charakteru, proto nelze žalovanému vytýkat, že ohledně žalobcova zdravotního stavu nevedl další podrobnější dokazování. Zdravotní problémy žalobce bezprostředně neohrožují na životě a ani nebrání jeho návratu do vlasti. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné jak žalovaný o zdravotních potížích uvážil. Podle soudu jsou závěry žalovaného vyjádřeny zcela dostatečně a náležitě jsou odůvodněny také úvahy, pro které má žalovaný za to, že zdravotní potíže, jimž žalobce trpí, nebrání v jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Pochybení tedy v tomto směru shledáno nebylo, neboť i podle názoru soudu

je další pobyt žalobce v zařízení pro zajištění cizinců možný, protože jeho zdravotní potíže nejsou závažné, nýbrž v lidské společnosti víceméně běžné. V podmínkách ZZC je zajištěna každodenní lékařská péče. Jakékoli projevy onemocnění má tak žalobce možnost řešit bezprostředně v ZZC, aniž by musel podstoupit cestu do jiného zdravotnického zařízení.

Soud tedy plně přisvědčuje klíčovému závěru žalovaného, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, když se náležitě zabýval tím, zda není možné žalobce podřadit pod tzv. zranitelnou osobu dle § 2 odst. 1 písm. i zákona o azylu. Argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, o kterou je tento závěr opřen, považuje soud za naprosto přiléhavou a takřka vyčerpávající, a proto mu nezbyvá, než aby na ní odkázal a převzal ji jako argumentaci vlastní (takový postup aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že: *„Jmenovaný v průběhu provedených a výše popsanych řízení neuvedl, nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že je zranitelnou osobou. Jmenovaný je dospělým mužem a v žádném z výše popsanych správních řízení neuvedl ani nijak nenaznačil, že by byl podroben jakémukoliv násilí, které by z něj činilo zranitelnou osobu. Jmenovaný sice uváděl, že nevidí na levé oko a trpí cirhózou jater, současně však prohlásil, že jinak je zcela zdrav. Z jeho výpovědi vyplývá, že po svém propuštění z nemocnice, kde byl v únoru 2016 se zánětem oka, se již nijak neléčí. Jmenovaný také vypověděl, že žije samostatně v pronajatém bytě a příležitostně pracuje jako výpomoc. Je tedy zjevné, že je zcela soběstačný a není odkázán na cizí pomoc, jeho zdravotní stav ani nevyžaduje žádnou specializovanou léčbu či jinou péči, která by mu pobytem v zařízení pro zajištění cizinců byla odeprána či omezena. Dle názoru správního orgánu tedy zdravotní postižení výše jmenovaného rozhodně nebrání jeho umístění v zařízení pro zajištění cizinců. Jeho zdravotnímu stavu s ohledem na jím uváděnou cirhózu jater, naopak může pobyt v zařízení pro zajištění cizinců prospět, neboť zde má dostupnou stálou lékařskou péči a nemá přístup k látkám, které by mohly jeho stav zhoršovat, např. k alkoholu.“*

K námitce vnitřní rozpornosti soud konstatuje, že žalovaný nijak nepopíral zdravotní omezení žalobce, ale uvážil, že toto onemocnění nebylo takového charakteru, díky němuž by se žalobce mohl podřadit pod tzv. zranitelnou osobu. Proto soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 27. července 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost: Kovářiková